

Пламен ПЕТРОВ

ОТХВЪРЛЯНЕ НА РЕЖИМА

или

ПРОВАЛЕНИЯТ ГОДЕЖ

фарс в 3 действия

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Цар Плутократий

Лорд Пацаний

Шут-призрак

Слуга

Антония, придворна поетеса

Хелий, аристократ по дух и по титла /естет/

Дарий, преподавател

Луций, културовед

Славий

Дудий студенти алкохоллюбци

Плавий

Флувия, леко момиче

Пърцуций, кръчмар

Винченцо

Страций войници

Камий

Викторий, техен началник

Първи поданик

Втори поданик

Сара и Ферара, куртизанки

Принцеса Емилия

Първи служител на реда

Втори служител на реда
Войници, стражи
Четец /хор/

ВРЕМЕ И МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО
Нашата ера, в едно царство

ПРОЛОГ

ЧЕТЕЦ

В едно красиво, ала бедно царство
деспот, престола завладял с коварство,
след като властва близо четвърт век
и поразии натвори безчет,
внезапно, не мирясвайки, реши
народа си от свобода напълно да лиши.
За тази цел какво той предприе
и как от обществото то се възприе,
ще ви покажем с тази тук пиеса.
Готови! Хайде! Вдигай се, завеса!

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

ПЪРВА СЦЕНА

/Царските палати. Влизат царят и лордът с чаени чаши в ръце/.

ЦАРЯТ

Не пиеш вече а, Пацаний?

Л О Р Д Ъ Т

Да, Плутократий, но и ти май си отказал,
доколкото съм информиран, таз проказа,
наричана пиячка от слугата...

Ц А Р Я Т

О, прав си, лорде, че отказах
да консумирам дяволската течност
и всички алкохолни бази
сега ще бъдат пресушени...

Л О Р Д Ъ Т

Досуц като корито речно,
пресъхнало от летни жеги.

Ц А Р Я Т

Да, да, побратиме, о колко точно -
в словесното изкуство ти си ненадминат.
Алкохолизмът, тоз рецидив порочен,
ще бъде като култов храм от мене сринат.

Л О Р Д Ъ Т

Тъй, тъй, владетелю светлейши,
ти с бойната си мощ отдавна си известен,
пък и с борбите си епични
с врага езически, от нашта власт изместен.

Ц А Р Я Т

Врагът си беше угоил врата и вратовръзка
тъй трудно връзваше се там,
държавата загниваше в корупция и връзки,
а днес пороци в нея няма...

/Влиза шутът-призрак/.

Ш У Т Ъ Т

Напротив, има. И Вие сам
сте тук порокът най-голям!

Ц А Р Я Т

О, шут коварен, знаеш, че за тези думи
ти трябва да си съден от съда народен...

Ш У Т Ъ Т

Седи, седи си днес народът,
за съд над Вас все още непригоден.

Л О Р Д Ъ Т

Ако не беше призрак, дявол безпространствен,
срещу безсилието да се справим с теб
бесилото на помощ щеше да ни дойде
и никоя жена не би те жалила...

Ш У Т Ъ Т

Жените днес не тачат лудите глави,
а пък едва ли е било и в миналото по-различно,

ала и лудите глави не знаят как
с красивите жени да се държат прилично.

Л О Р Д Ъ Т

Ха, ха, ще ми говори той за хубави жени?!
Не стига, че си шут, но си и нематериален!

Ш У Т Ъ Т

Да, нямам като Вас пари
на леките жени бижута да доставям.

Л О Р Д Ъ Т

Наричаш с думи скверни труженичката жена,
съюзник и помощник пръв на нас, мъжете,
в строителството на държавната ни твърдина -
непоклатима крепост срещу враговете!

Ш У Т Ъ Т

Та вие двамата сте враговете най-големи
на вашия народ безправен!

Ц А Р Я Т

Това, нахален шут, не са за теб проблеми.
Цъфти сега родината ни...

Л О Р Д Ъ Т

И всеки всекиму е равен.

Ш У Т Ъ Т

Пред Бога само, схоластици!
Дори и вие, при това със власт, не сте еднакви -
праци на властника жена му откъм цици,
а Вашта, лорде, с вид е на паянтова барака.

Ц А Р Я Т

Млъкни, злословнико! Ах, откъде се пръкна
да тровиш дните ми със хулни думи!?

Ш У Т Ъ Т

Душата ми като свободен гълъб хвъркна,
щом бях обезглавен за смешна сума.
И то по Ваша заповед, да Ви припомня,
понеже пак Ви бе обзела параноя,
че кървав заговор се готви срещу Вас и трона,
а сред нарочените бе и моята персона.
И не една глава тогава изхвърча -
все в битката Ви да се укрепи властта,
но за възмездие сега настъпва час...

Ц А Р Я Т

Възмездието, знаеш, го раздавам аз.
И млъквай вече с тези долнопробни хули!
Дано езикът ти изсъхне, призрак чумав!

Ш У Т Ъ Т

Но дух съм аз, такива плътски клетви мен не ме
ловят.

/Влиза слугата/.

С Л У Г А Т А

Царю, царю! Народът бирниците е прогонил с гняв.

Не искат хората да се разделят с алкохола.

Ш У Т Ъ Т

Това, владетелю, е истината гола.

Ц А Р Я Т

/към лорда/

За седмица да се сбере войската -
на поход тръгваме срещу вината!

Да се изземва всичко, що е алкохол,
и да се праща тук, във царския ни двор!

А всяко задържано пиянде -
под стража и на къра да оре!

/Излизат. Слугата и шутът ги следват/.

ВТОРА СЦЕНА

/Клуб на придворните културни дейци. Влизат
Антония, Луций и Дарий с чаени чаши в ръце и
Хелий - с бутилка шампанско/.

А Н Т О Н И Я

/рецитира/

Като земята страдаща и плодна
аз тръпна под железния ти плуг,
тез семена, с които ме даряваш,
не ми е давал никой друг.

О, мой сеячо и стопанин,
утробата ми оплоди!

От мен, щом този миг настане,
най-нежен плод ще се роди.

Ори, ори във чернозема
на влажната ми морна плът,
аз силата ти ще поема
във всеки свой изстрадал кът!

/към Луций/

Е, Луций, Вие сте културовед.

Какво ще кажете за тази ми творба, на царя
посветена?

Л У Ц И Й

И най-великият поет

не може да се мери с дарбата Ви вдъхновена!

А Н Т О Н И Я

Ами дочухте ли за увлечението тъй прекрасно
на царя да се раздели със алкохола?

Л У Ц И Й

Със този жест културен нашто царство
с езичеството окончателно ще скъса.

А Н Т О Н И Я

Живот народът ни ще заживее по-охолен
и ще твори култура!

Х Е Л И Й

Кой? Тоз просяк оголен!
Народът ни е опако магаре,
което от изкуство не разбира.
Деня си в къртов труд изкарва,
а вечер скотски се напива с бира.

Д А Р И Й

Като ония моите студенти,
в онази долна дупка дето пият.

Х Е Л И Й

Но моля Ви, не бъркайте бохемата с еснафа.
Студентите Ви пият, но са философи.

Д А Р И Й

Измъчвани от мисълта как празната гарафа
превърнатата да бъде в пълни с бира кофи.

А Н Т О Н И Я

Не мога да понасям тези хулигани,
те дръзки са, цинични, вечно неразбрани,
нечистоплътни са физически, а и душевно
и дразнят идеала на естетата ежедневно.
Косите им са дълги, мазни, захабени и сплъстени
и като хуните обличат се от варварското време,

лицата им на скотове усмивка блага
не озарява,
а не могат да въртят дори и шпага.
Те зли противници на царя са и на режима,
в затвора им е мястото.

Л У Ц И Й

А се опитват да говорят в рима.
В средите си минават даже за поети,
отритнали обществените норми,
но според мен са психопати и лекета
във остър разрив с корена народен.

Х Е Л И Й

/отпивайки от шампанското/

Отново ли започвате със този корен,
дълбоко под земята който бил заровен.
А знаете ли, че народната корона
покрива темето на оня в трона?
Или ще ми говорите за дявола и Бога -
във Вашите среди това е днес на мода.
Ала не виждате, че дявол шари
сега в палатите на царя,
а пък отхвърлил вярата във Бога,
до дъното е паднал днес народът.

А Н Т О Н И Я

Но, Хелий, моля Ви, ако не спрете
да хулите режима с думи лоши,
ще бъда длъжна днеска на съвета
за таз Ви дързост да доложа.

При туй без свян престъпвате повелята на царя
и най-демонстративно консумирате шампанско!

Х Е Л И Й

Отдавна знаех, че местото Ви е в будоара,
а не да се преструвате на толкоз гениална!
Забравихте тъй бързо произхода си плебейски
и кръчмата смрадлива, от която Ви измъкнах,
където същите онез пропаднали студенти
живота си безпътен още мъкнат.
Забравихте и за поемите си безобразни,
в които с дива страст възпявахте ей тоз поразник.
/сочи гениталната си област/
Сега облечена във тази тъпа роба,
приличате на многото суетни сноби.
Откакто станяхте на Негово величество метреса,
от нихилистка се превърнахте в народна поетеса.

А Н Т О Н И Я

Нещастен Хелий, зарад тез слова
ще хвъркне утре Вашата глава!

Х Е Л И Й

О, как се лъжете, злопаметна метресо!
Главата ми не ще да хвъркне толкоз лесно.
Защото аз съм мозъкът на таз държава,
чиито мисли царят все изопачава,
защото царят ни глупак не може
без моя помощ да не се изложи.
Това, че въпреки съветите ми забранява алкохола,
доказва, че му липсва далновидност.

/Вдъхновен от тези слова на Хелий, Дарий захвърля чашата с чай, грабва от ръцете му бутилката шампанско и жадно отпива/.

ДАРИЙ

И нарушава на историята хода,
опълчва се срещу човешката природа!
Май доста смешно е мъжага като мене
по цели часове над чашка чай да дреме.
Туй по-подхожда на изисканите дами,
макар че често виждам ги и тях пияни.

АНТОНИЯ

И Вие, Дарий, за речта си срещу царя
ще бъдете обесен утре на площада!
Единството на нация и на държава
бунтарските Ви думи разрушават.
И Луций, вярвам, с мен е солидарен.

ЛУЦИЙ

О да, Антония, днес дух покварен
и нихилизъм сред голяма част от обществото
са плъзнали и срещу деспота
назрява опозиция и бунт коварен.

ХЕЛИЙ

/иронично/

А царят като дъб столетен
играе ролята на медиатор

между народа безпросветен
и Бога. Но туй не е ли театър?!
Не е ли, Луций, демагогството Ви страх от ножа
в стремежа Ви да спастрите безценната си кожа?

ДАРИЙ

Той може би наистина в идеята си вярва,
че тиранията е най-удачна мяра
за благоденствието на страната,
която цяла властникът изпапа.

/към Антония/

А Вий, Антония, сте всъщност твар продажна -
със царя спите, а започнахте от пажа,
преминахте през шута, Хелий, мен и лорда,
а пък представяте се за матрона горда,
която своите лични интереси
уж пренебрегва заради прогреса.
Вървете! Хайде! Натопете ме пред царя,
но знайте, че царицата по мен си пада.
Не ще допусне тя любимият й Дарий
да бъде клеветен от някакви си парии.

АНТОНИЯ

Насред площада утре огън ще Ви пари!

/към Луций/

Не Ви съветвам, Луций, с тези твари
да дискутирате. И тъй, аз тръгвам за съвета.

/Излиза с бързи и нервни стъпки, Луций я следва/.

ХЕЛИЙ

Дано от злоба погрознее, жена проклета!
Дано лицето Ви, изящно като на богиня,
да придобие цвят на застояла тиня!
Дано косите Ви - с вид на искрящо злато,
да станат водорасли от зловонно блато!
Дано и тялото Ви, прелестно и стройно,
да бъде блъскано от град и от порои!
Така видът Ви ще си схожда със душата,
която явно е обсебил сатаната.

ДАРИЙ

Не си хабете зарад тази вещица словата,
да влезем по-добре във избата с вината.
Трапезата ще заповядам да приготви пажът,
а Вие се разпоредете за жени -
така изпратената царска стража
ще чакаме в гуляи до зори.

/Излизат/.

ТРЕТА СЦЕНА

/Кръчмата. Маса, отрупана с бирени халби. Около нея седят Плавий, Славий, Дудий и Флувия и отпиват от бирата. Край тях се върти Пърцуций, обслужвайки ги/.

ПЛАВИЙ

/с горчива ирония/

Наздраве, братя! Ех, че бира!
Да прием за упадъка на таз държава!

ПЪРЦУЦИЙ

По-тихо, Плавий, че секира
очаква всеки, който много шава.

СЛАВИЙ

Наздраве за нездравите ни нрави!
Наздраве за момичетата леки!
Като не мога нищичко да правя,
поне ще къркам, за да ми е леко.

ДУДИЙ

Ще къркаш ли?! След седмица на къра
под строй ще ни изкара царят всички пияндета.

СЛАВИЙ

Говориш празни думи - дъра, бъра!
Не вярвам, че на избите ще сложи той резето.

ДУДИЙ

Та как ще вярваш, като си неверник.
Не виждаш ли, глупако, че войска се сбира?

СЛАВИЙ

Аз даже в мислите си най-неверни
не съм допускал, че не ще я скапем с бира.

ПЛАВИЙ

Отлично, Славий, ти направо си тотален.
О, музо, я възпей гнева му алкохолен!

С Л А В И Й

Немити, пак сърбят ме гениталиите.
Кога живот ще заживея по-охолен?

Д У Д И Й

Ленив си за такъв живот и охкаш много,
не си роден, мърлячо, за болярин.
Лицето ти е шутовско, а не сурово
като лицата волеви на някои...

С Л А В И Й

Ония ли - с лица на зло магаре?!
Които имат на очите си капаци!
От малки те ни учат, че покварен
е всеки, който пие.

П Л А В И Й

Да ги вари Сатанаил във каци!
Пърцуций, давай още бира!
Ний прием я тъй,
както пие кръв вампирът.

/Пърцуций носи още бири. Флувия се опитва да
прегърне Дудий, но той се дърпа/.

Ф Л У В И Я

О, Дудий, много си ми готин!
Защо, вместо да пиеш,
не дойдеш пак със мен в леглото?
Ела насам де, дай да те погала!

ДУДИЙ

А да ме хванеш тук, не пожела ли?
/сочи слабините си/

ФЛУВИЯ

О, Боже, само колко си циничен!

СЛАВИЙ

Защото, малката, не те обича.
Сега се прави, че от нищо не му пука,
но хлътне ли по някоя засукана мадона,
превръща се в сантиментален мухльо.
И за любимите си не един сонет е писал,
когато него, влюбения идиот, зарежат.

ДУДИЙ

Какво да правя, като съм така орисан -
в любовните игри да съм невежа.
Не мога да се влюбя във жена, която ме обича,
обичам тези, за които зная, че ще ме зарежат.

СЛАВИЙ

И все подир красавиците тичаш.
Ох, пак ме заболя коремът, май че ще ме режат!

Сънувах снощи сън кошмарен,
че свинска тения съм хванал.

ДУДИЙ

Да, да, нали на миналите Сатурналии
свинята, пратена от ваште, сам изплюска цяла.
А за родителите ти, нещастните еснафи,
ти тенията си, която ги изсмуква.

СЛАВИЙ

И ти към твоите отдавна май си сгафил -
парите им за пиене профукваш.

ДУДИЙ

А за какво да ги профуквам - за жени?
Или да стана аз там някакво денди,
навъртащо се в разни модни кафенета,
натъпкани с глупаци, сноби и контета,
със тях да водя кухи разговори за изкуство -
от пусто да преливам в празно, после пак във
пусто.
В такива дейности ли ми предлагаш ти
да инвестирам бащините си пари?

СЛАВИЙ

Не ти предлагам аз, глупако, нищо,
а само констатирам, че си нищо,
това, което тук сме всички ние -
участници в абсурдната оргия,
завихрена от оня със рогата

или пък от оная със метлата,
чиито козни удрят именно по нас -
безумците, раздаващи го вечно пас,
пияниците с ненаситния хобот,
каквито май ще си останем цял живот.

ДУДИЙ

О мрачни перспективи дръзваш да чертаеш ти
за туй, което само Господ може да реши.

СЛАВИЙ

Решава Бог, когато у човека има силна воля за
борба,
а не като при нас самоубийствено подхлъзване към
пропастта.

ДУДИЙ

Е да, делата Божии добре ги ти разбираш,
макар че най-обичаш алкохол да консумираш.
И затова на думи все е твоята борба.

СЛАВИЙ

Тъй както впрочем и при теб протича, друже, тя.

ФЛУВИЯ

С безсмислените спорове ви моля спрете!
Ако не пишеш, Дудий, щеше да си златен.

ДУДИЙ

Млъкни ма, вещице! Над мисълта се трепя
мъжете или дамите са по-развратни.

С Л А В И Й

Хабиш си, Дудий, мислите напразно -
нали жените, със които свързваме се, винаги са
леки.

Да хойкат те насам натам,
пък и честта си да не пазят,
сега сред тях на мода е...

Д У Д И Й

И омърсиха те най-чистите пътеки,
които свързваха момата със народа.

Ф Л У В И Я

Защо не съм на мястото ѝ на оная белонога,
която онзи плодовит поет във стих възпял е,
не само себе си, рода си, но и Бога
за предложенията на везира бих продала.

П Л А В И Й

Нали и мойта прелестна съпруга,
с която и година не живях,
със боса на бандитите забягна
и ме направи за резил и смях.
И знаете ли, братя, що ми рече,
когато срещнах я в един вертеп веднъж:
"Ти, казва, Плавий, си ерзац човече,

на думи само правиш се на мъж.
Глаголстваш много, а пък нищичко не вършиш
и неспособен правеше те бирата в леглото,
а новият ми мъж от раз ще те прекърши,
щом само се изпречиш ти на пътя му към злото.
При туй ме кичи с накити от скъпоценности и
злато,
а ти дори не можеше да припечелиш пукнат грош,
най-сетне се измъкнах аз от гадното бедняшко
блато,
не мога вече за разбойник да говоря, че е лош".
Така ми рече, мили братя,
и гневен аз ха да я смлатя,
ала шубето мигом ме обзе:
с бандюга движи, не с кой да е.
А знам такъв реши ли да мъсти,
направо маслото ще ти свети.
Затуй си рекох: Хайде беж
от този гнил вертеп, младеж.
А кучката зарязах там
и хич не искам да я знам.

/към Флувия/

Продажни същества сте вий жените,
отивате при тез, в които са парите.

Д У Д И Й

А със такива като нас обичате да спите.

Ф Л У В И Я

Нещастнико, мъжете със мангизи са добри и във
леглото,
а вие, скапани от пиене и оглупели идиоти,

не ставате и за оная работа отдавна.

ДУДИЙ

Защото покрай нас въртят се само грозни дами.
А пък мъже красиви сме и даже умни,
но сме орисани да сме безпътни -
не всички Господ надарява със таланта
да са разумни и богати франтове.
Затуй водите, във които плуваме, са мътни.

СЛАВИЙ

Защото са от бира с вид на гной от дърт наяден
кътник.

ФЛУВИЯ

И зарад тази бира срещу царя
ще тръгнете, глупаци, на война?!

ДУДИЙ

Сам стъпкал днес традициите стари,
той срещу нас настъпва със войска.

СЛАВИЙ

От туй кръчме уютно своя задник
не ще размърдам и в земята да пропадна.
Елате вий о, хрътки царски и продажни елементи,
да ви покажа как умира с халба във ръка студента!

ДУДИЙ

И аз смъртта си тука ще дочакам,
нахлул накъркан в царството на мрака.

П Л А В И Й

Ще мра и аз във тази кръчма славна,
дано народът в песни да ме слави!
Пърцуций, давай още бири!
Да прием за основите прогнили
на тази бедстваща държава,
която уж народът управлява!

/Пърцуций носи бирите. Зазвучава музика.
Пиещите се хвърлят в лудешки танци/.
Завеса.

В Т О Р О Д Е Й С Т В И Е

ПЪРВА СЦЕНА

/Страций, Камий и Венченцо са насядали до
крепостен зид. Върху войнишките им униформи е
изписано "Инфлация". Пред тримата е
разположено буре. Страций става и почуква по
него/.

С Т Р А Ц И Й

Едва четвърти ден откак сме тука,
а пета бъчва пак на празно чука.

К А М И Й

Началникът на ротата Викторий
разпоредил е до повеля втора
да не закачаме народа.

СТРАЦИЙ

Глупци са, Камий, тези наши офицери -
да конфискуваме вината бе до вчера
повеля първа на командването тъпо,
която то само сега престъпва.
А колко хубаво е пустото му вино,
в главата ми разпалва мисли най-немирни!
Да знаеш, Камий, колко ми се иска
с момите от града да се натискам.
Онази нощ след пира у лихваря
преспях със куртизанката Ферара.
Каква жена о, Господи! Плътта ѝ знойна
все още жари тялото ми!

ВИНЧЕНЦО

Да, чували сме за успехите ти бойни,
жените те възпяват като птички пойни.
Но ти от тях винцето май че по-обичаш,
напиеш ли се, те самички те събличат.
И само Господ знае с колко сили
заставят моркова ти да се вири.

СТРАЦИЙ

Започна много да приказваш ти, Винченцо,
и вече старите войници не зачиташ,
преди година беше женствено момченце,

уплашен новобранец, по команда тичащ.

В И Н Ч Е Н Ц О

Нали самите вие произведохте ме в старо куче -
традиция е във войската ни народна
навърши ли боецът млад година служба,
със старите да бъде равен и задружен.

С Т Р А Ц И Й

Щом в службата си ти добър другар,
върви ми напълни манерка с вино!

/Винченцо с неохота тръгва към друга бъчва,
разположена малко по-встрани/.

В И Н Ч Е Н Ц О

/на себе си/

Не ще си пасна с този тъпанар
и да направя служба пет години.
Не мога да понасям гадния му нрав,
за всичко мисли се глупакът, че е прав!
Във армията ни умници като мене
за пет пари не бръснат и сме бреме
за старите и всички офицери,
които с чин и власт пред нас се перят.

/Поставя манерката си под кранчето на бъчвата,
отвива го, но оттам не потича нищо. Към
Страций/:

Пресъхнало е, Страций, и това ни буре.

/по-тихо/

Като главата ти без мозък, селяндуре.

СТРАЦЙ

О, Боже, свърши ни докрай винцето!
От жажда пръска ми се чак сърцето!
Защо изземването на вината
отложиха от щаба господата?!

КАМИЙ

Защото пълководецът Полоний,
шеф на войската в Аполония,
бил роден брат на кмета на градчето,
в което ние действаме в момента.
По-точно действахме де,
изпълнявайки повелята на царя
без оглед потеклото -
на плебс и на боляри,
насила да се вземат всичките запаси
от вино и ракия.

ВИНЧЕНЦО

/който се е върнал на мястото си/

И техните колбаси
си присвоихте вие.

СТРАЦИЙ

Една година служба ти направи,
а пък главата ти е още тъй корава,
не се научи да си гледаш кефа,

умът ти все из облаците шета.
Та може ли човек в меда когато бърка,
ръцете си да не оближе и да сбърка
устата си с уста на някой друг човек
и другият да лапне хубавия мед?!
Нима ти искаш всичкото иззето вино
да предадем, глупак, на властелина,
за да пои дебелата царица,
пък и придворните оттам да цицат?!

К А М И Й

Та тъй Полоний бил братле на кмета
и стар приятел с шефа ни Викторий,
а вестоносец, бърз като комета,
молбата му на шефа ни днес връчил.

С Т Р А Ц И Й

И що се там говори?

К А М И Й

Разчитайки на старата им дружба
от дните на съвместната им служба,
Полоний молел нашия началник
да спре града на брат му да тормози.

В И Н Ч Е Н Ц О

Молба, която заслужава рози!

С Т Р А Ц И Й

Глупако, а сега какво ще прием?!
Не мога да живея без ракия.
Пиян пред дамите съм по-естествен
и стигам до леглото им тъй лесно.

В И Н Ч Е Н Ц О

Да ме простиш, но ти си глупав, Страций,
та у народа има много каци
и бурета със вино и ракия -
ще ни поят сега от благодарност,
че ги оставяме на мира.
И ако царят се откаже от мерака
да конфискува на народа алкохола,
ще заживеят в мир войникът и селякът
и ще се кърка в царството до изнемога.

С Т Р А Ц И Й

Затуй, че ме нарече глупав, ще си патиш,
но после, а сега внимателно ме слушай, мухльо:
Войник съм аз, на дявола побратим,
не мога в мирозданието да нареждам тухли.
Разрухата е мойта истинска стихия -
могъщ съм аз, когато пия и се бия,
когато прелъстявам млади дами
и осквернявам добродетелните нрави.
Затуй войната ми помага да се изявя,
а на влечуго заприличвам през мира.

В И Н Ч Е Н Ц О

Мирът на мен ми дава пък крила,
защото поетична си е моята душа -

обичам да възпявам влюбените и с цветя
гръдта да кича на любимата жена!

/запява/

О, мила моя, колко те обичам!
Дано при теб се върна жив и здрав!
Решително войната ти отричай
и заклеймявай всеки пъклен нрав!
Дано до теб достигнат моите думи,
сърцето ти в любов да затупти...

СТРАЦИЙ

Ха стига с тез сантиментални глуми!
С момите от града мърсувал си и ти.

/Влизат Викторий и двама войници, които под
неговите разпореждания избутват някаква бойна
машина към авансцената/.

ВИКТОРИЙ

Насам, натам, глупаци, хайде напънете!
Ще ви набутам в ареста, лентяи недни!

КАМИЙ

Станете бързо! Шефът ни пристига.

/Винченцо, Страций и Камий стават, олюлявайки
се. Викторий заема агресивна поза пред тях/.

ВИКТОРИЙ

Охо пияни пак ви аз намирам,

и то на пост.

СТРАЦИЙ

Не сме пияни, Ваша светлост.
Кълнем Ви се! Ей на /кръсти се/. Пък дали сме и
клетва.

ВИКТОРИЙ

Не знаеш ли, говедо, че когато с офицер говориш,
ти трябва да мълчиш?!

СТРАЦИЙ

Тъй вярно, господин Викторий!

ВИКТОРИЙ

С по десет дена арест ви наказвам,
но имате късмет, че карцерът зает е.
Тъй ще е месец, а дотогава
вий всеки ден ще миете клозета!

СТРАЦИЙ, КАМИЙ и ВИНЧЕНЦО

/в хор/

Тъй вярно, господин Викторий,
та можем ли войници прости
със Вас, началника, да спорим.

ВИКТОРИЙ

/сочи машината/

Сега добре ме слушайте, смелчаги,
машина бойна нов модел това е.
От разузнаването ни получиха се пресни данни,
че срещу новия закон градът се готвел да въстане.
Ще стреляте по всеки, който тук се осмели
на наште действия да се възпротиви.
А аз потеглям към града престолен
владетеля да спре закона си да моля.
Не ще достигне до напредък скоро нашата родина,
щом всеки втори поданик ти е познат или роднина.
Човек поиска ли по-радикални мерки да приложи,
в миг ще получи вест, че еди кой си брат е на
велможа.
И тъй аз тръгвам, а пък вие бдете
и стреляйте по враговете.

/Излиза, следван от двамата войници/.

В И Н Ч Е Н Ц О

Изми си пак Пилат ръцете,
а ние нашите ще мием с братска кръв.
Войската е оръдие в ръцете на царете,
а не на мирния народ защитник пръв.

/Страций оглежда и опипва машината/.

С Т Р А Ц И Й

На техниката таз машина е последна дума,
дано по-скоро с нея някого да думна.
Че враг ни дебне тук и там,
коварно сред народа сврян.

/цели се в публиката/

Готови, бързо, огън бий!
/имитира стрелба/
Дум-дум!
Дум-дум!
Паднете там, убит сте Вий!

/Сочи някакъв произволен зрител. Продължава да имитира стрелба и избутвайки машината, излиза, следван от Камий и Винченцо/.

ВТОРА СЦЕНА

/Влизат двама поданици/.

ПЪРВИ ПОДАНИК

По цели дни копая и се трепя
във мойто лозе и в това на зетя.
И за какво?! Последното ми вино
войниците иззеха.

ВТОРИ ПОДАНИК

Такваз била на властелина
заповедта последна, казват.
Не ритай ти срещу ръжена
и ще живееш в мир и радост.

ПЪРВИ ПОДАНИК

Срещу ръжена има кой да рита,
аз цял живот се свивам и си трая,
но никой за човек не ме зачита.

Как ще я карам все така, не зная.

В Т О Р И П О Д А Н И К

И аз съм като тебе. Като мравка
безропотно се трепах цял живот -
отглеждах пилета, отворих лавка,
търговец бях, но все съм с празен джоб.

П Ъ Р В И П О Д А Н И К

Порядъчно от младини живея,
не пия алкохол, не ходя по жени,
омъжих щерка си за млад ергенин,
имот им дадох, ала зетят го пропи.
Лентяй излезе некадърникът му неден,
за работа не можеш да го уловиш,
не съм го виждал над мотиката приведен,
но срещу царя съм го чувал да ръмжи.

В Т О Р И П О Д А Н И К

И мойта, братко, никак не е лека -
на мен синът ми пък излезе калпазанин,
в града престолен станал той отрепка,
а го изпратих там да учи за бакалин.
Сдружил се с някакви си пияндета,
които непризнати уж били поети...

П Ъ Р В И П О Д А Н И К

Таквиз прати ги на полето,
по цял ден да пасат овците,
а някой пехливан със грапава тояга

профилактично гърбовете им да шари.
Но няма кой да ги оправя, няма кой -
добрият поданик се възпитава само с бой.

В Т О Р И П О Д А Н И К

Да прав си, прав си, братко мой,
човеци ние сме от по-нормален сой.
А тази днешната младеж на нищо не прилича,
напива се, не знае страх, скандално се облича.

/Влизат Ферара и Сара/.

Я виж ги тези две девойки,
по цяла нощ с войската хойкат!

С А Р А

Какво злословиш а бе, пръч вмирисан!
За волски труд си ти, селяк, орисан,
а не да коментираш с кой се чукам.

В Т О Р И П О Д А Н И К

Май искаш да те фрасна, курво, с чука!
/изважда чук/

С А Р А

Зачукай си дъската, дето хлопа,
че май от глупост ти ще хвърлиш топа!

П Ъ Р В И П О Д А Н И К

Но как не те е срам, мома безчестна,
с порядъчни мъже да се държиш така?!

С А Р А

Жените ви са явно още честни -
не си представям, че го вършите това.
/прави красноречиви движения с таза и ръцете си/
Животът ви минава в дребни сметки,
във свиване и пъшкане, а се наричате мъже!
Слагачи и лизачи на подметки,
търгаши жалки, на държавата продаващи свине!

В Т О Р И П О Д А Н И К

А вие двете си развявате полите
и лягате със всеки срещнат мъж,
от Бога и и от хората не се свените
и болест някоя ще донесете на града ни!

Ф Е Р А Р А

Хайде къш!
Не искаме от вас, глупци, съвети,
дотук ми е дошло от разни моралисти,
не знаете какво е да обичаш,
вий имате души и мозъци на глисти!
При вас корем и задник са се слели
в един балон, безсилен във простора син да литне...

В Т О Р И П О Д А Н И К

А вас ви знаем как летите -
по гръб и с вдигнати крака!

Ф Е Р А Р А

Защо по пътя си, селяци, не вървите,
че чувствам как от злоба ще ви удуша!

П Ъ Р В И П О Д А Н И К

По пътя си вървим, но вие двете
все криволичите насам натам.

/чува се мучене/

Да тръгваме, побратиме, че зетят
пак е оставил бика неприбран.

/Двамата поданици излизат/.

Ф Е Р А Р А

Говеда глупави! Заради такива
към селения царството отива!
До вчера бяха безспростветни селяндури,
а днес с парите си налагат тъп морал,
хабер си нямат от прогрес и от култура
и коментират само кой с коя е спал.

С А Р А

Тиранството такива ги напраи -
безропотни и тъпи като крави.

Ф Е Р А Р А

Не, скъпа.
За робската си участ са виновни те,

поддържайки властта на онова прасе,
което с методите си на мекотело
държавата ни към упадък води смело.

/поглежда часовника си/

Ала да тръгваме, че времето не чака -
добри пари се смъкват от войската.

/Излизат/.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

ПЪРВА СЦЕНА

/Хелий и Дарий са затворени в клетки без основи.
Хващайки решетките им, двамата задържани могат
да ги повдигат и така да се придвижват по
сцената/.

Х Е Л И Й

Какъв позор нечуван! В клетка за животни
да тикне тоз тиранин своя пръв съветник!
Подобно унижение родът ми не познава!
Да имах шпага във ръката си корава,
срама, пробождайки се, бих измил.

Д А Р И Й

Май още утре на площада
обесени ще бъдем без пощада,
а пък животът толкоз ми е мил.

Х Е Л И Й

Тогаз осуетете, Дарий, злото.
Ей вижте, клетките са без основи.
Вдигнете Вашата
и измъкнете се отдолу.

Д А Р И Й

А после, Хелий, накъде?
Дори да се измъкна аз от бдителната стража,
ще трябва като погнат звяр или като прокажен
да свирам в миша дупка своето лице.

Х Е Л И Й

Да прав сте, Дарий, тъй не се живее -
да чакаме смъртта тук по-добре е,
а вярвам и във Вас надежда се таи,
че царят над живота ни ще се смили.

Д А Р И Й

Деспотът с пот изплюсканото сигурно в момента
смила
и хич не го е грижа за животеца ни жалък.
Оная блудница във скута му навярно се е свила,
подшушвайки му да устрои кървав пир с телата ни.

Х Е Л И Й

О, залък!

За теб нещастниците със продадени души
на низост всякаква са винаги готови -
като Антония, целяща с нашите глави

да счупи и последните окови,
които пречат ѝ да изяви
проклетата си муза
или по-точно истинския си стремеж
към абсолютна власт над всичко и над всички.
Затуй и ще премахне първо нас,
пресметнала, че точно ний сме тази пречка.
А после ще пристъпи към коварния си план
да влезе окончателно под кожата на царя
и да започне еднолично тя да управлява,
разпалвайки умело в този дебелан
плътските му страсти
по самата нея.

/Влиза шутът-призрак/.

Ш У Т Ъ Т

Напразно се терзаете, мъже велики.
Преди минната царят с неговата клика,
непостоянен както винаги, реши
режима сух да отмени.

Х Е Л И Й

О, Боже! Май сме вече ний на оня свят,
щом с призраци говорим.

Ш У Т Ъ Т

Но не познахте ли духовния си брат?!
Шутът бивш съм аз
и като вас
за правда все се боря.

ДАРИЙ

За правда борейки се, ти главата си загуби,
а утре нашта участ няма да е по-добра.

ШУТЪТ

Но не разбрахте ли, че царските заблуди
излязоха наяве?

ХЕЛИЙ

Как така?!

ШУТЪТ

Ами така.

Тук стекоха се всички пълководци,
които оглавяваха войските,
изземващи народната пиячка.
Един приятел бил на някой кмет,
друг - брат на председател на съвет.
Тъй ходатайстваха безспир за тоя и за оня,
а царят, окончателно объркан, беше склонен
да ги изслуша и съвета им прие
режимът сух да се възпре.
И от великите империи той бе притиснат,
че свободите на народа си потискал.

ДАРИЙ

Та значи идва краят и на наште мъки.
Дали оттук ще бъда скоро аз измъкнат?

Ш У Т Ъ Т

Надявам се, че царят ще ви амнистира.

Х Е Л И Й

Ще пожелае той пред нас да демонстрира
дори и благородство.

Ш У Т Ъ Т

Но ей го, идва той с досадната си свита.

Д А Р И Й

От напрежение сърцето ми е свито.

/Влизат царят, лордът, Луций, Антония,
принцесата и слугата/.

Ц А Р Я Т

Отчитайки законите на обществото
и историческата обстановка,
достигнахме до извода, че досегашната ни
политика
е вече остаряла.

Л О Р Д Ъ Т

Народът днес достатъчно е зрял и осъзнат,
освен насъщния комат
и други ценности умее да създава

и да се ползва той от тях
добил е пълно право.

Ш У Т Ъ Т

Например правото да консумира алкохол.

Л О Р Д Ъ Т

Да, грубо казано, и туй е право.
Макар при някои субекти, склонни към разкол,
и да подхранва алкохолът низки страсти,
но пред закона винаги виновникът е гол
и за деянията някой ден си плаща.

Ш У Т Ъ Т

Но стига, лорде, със закона сте ни плашил.

Л О Р Д Ъ Т

Не е плашило като теб законът,
та с него да ви плаща.

Ц А Р Я Т

Че има справедливост и в страната наша,
сега ще ви докажем.

/към слугата/

Да бъдат пуснати на свобода
веднага тези господа!

/Посочва Дарий и Хелий. Слугата отключва
клетките и оттам излизат двамата задържани/.

П Р И Н Ц Е С А Т А
/изръкоплясква/

О трогната съм, татко, от хуманния Ви жест -
със него Вий за благородство издържахте тест!

Ц А Р Я Т

Благодаря Ви, скъпа щерке, за прекрасните слова,
но по-добре не се месете във държавните дела.

Х Е Л И Й и Д А Р И Й
/в хор/

И ние, царю, сме Ви благодарни!
Дано ликът Ви богоравни
като звезда да свети на Олимп!

А Н Т О Н И Я

Но аз съм убедена, Ваша светлост,
че тези двамата са Ваши врагове.
/сочи освободените/
Прибързана е, струва ми се, Вашата постъпка.

Ц А Р Я Т

Ти май че демокрацията искаш да потъпчеш.
Я по-добре парцалите си събери
и за секунди двора царски напусни!
Върховна наглост - някаква си поетеса
да се опълчва срещу наште интереси!

Ш У Т Ъ Т

Антонийо,
не си на царя вече ти метреса,
а жертва изкупителна.

А Н Т О Н И Я

Но моля Ви за милост о, любими!

Ц А Р Я Т

Марш от двореца ми, разгонена кобило!

/Антония излиза, хълцайки/.

Ш У Т Ъ Т

О, Господи, това наистина бе покъртителна
разлъка.

Ц А Р Я Т

/към Хелий и Дарий/

Удовлетворение, надявам се, получихте за ваште
мъки?

Х Е Л И Й и Д А Р И Й

Благодарим Ви за възвърнатата свобода,
отнета поради нелепа клевета!

Ц А Р Я Т

Сега навярно всички са доволни -
във царството отново ще се пие алкохол.

Ш У Т Ъ Т

Не ще да бъде никога по Ваша воля
превърнат всеки поданик в покорен вол.

Ц А Р Я Т

Но, волнодумецо, ти си отново недоволен!

Ш У Т Ъ Т

Защото искам да Ви видя с шут отзад забоден!
Защото по-разюздан демагог от Вас
на този свят не знам да има аз!

Ц А Р Я Т

/към останалите/

Но нека си говори врели некипели,
затуй е шут - да ни размива,
а вас, патрициите смели,
на бал ви каня в царските палати.
Да тръгваме!

П Р И Н Ц Е С А Т А

Ще поостана тук за малко, тате.

/Принцесата остава, другите излизат/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Но все пак благороден се оказа моят татко,
не е чак толкоз зъл и глупав, както казват.
О как се радвам, че така щастливо
завърши всичко и режимът сух не влезе в сила!
Сега отново мога смело да мечтая,
че с онзи непознат младеж ще се венчая.
Преди около месец го видях в онази кръчма
и вече от ума ми не излиза.
Какъв е благороден и изтънчен -
по него от любов умирам!
Дочух, че бил студент пропаднал,
парите на баща си със приятели пропивал,
но аз обичам тоз Адонис -
такъв красавец няма в татковата свита сива.
И затова реших при него да отида
и любовта си пламенна да му отдам.
Като безценен бисер в океанска мида
сърцето ми сияе с благороден плам!

/Излиза/.

ВТОРА СЦЕНА

/Дудий става от леглото си, в което лежи жена,
завита през глава. Виждат се само косите й. Дудий
разтрива сънено очи, протяга се и започва,
залитайки наляво надясно, да крачи по сцената.
Той е по захабено бельо, отзад на гащетата му е
избродирана халба с бира/.

ДУДИЙ

И пак пиан, О, Всемогъщи, докога
ще гният в оня зимник моите меса?!
Затънал съм като шопар във тоз кошмар
и смуча, ала като настървен комар
изсмуква ме и мене алкохолът.
Останах само с тази стая гола.

/сочи сцената/

А здравето ми със смъртта отдавна прави здрасти -
в корема нещо стърже, а в гърдите дращи,
/поглежда към леглото/
а и оная работа тъй рядко напоследък правя
и пак коя ли грозотия съм ощастливил не зная.
Пиан дори не помня вършил си съм нещо -
май доста свитичко е нещото му с нещо.

/Надниква в гащетата си. След това взема едно
захвърлено на пода секс-списание и го разлиства/.

Гърди, бедра, разголени мадами,
а аз не мога нищо свястно да си хвана,
защото съм потиснат, беден, схванат.
Ала поврага тез курвета неразбрани!

/Захвърля списанието срещу публиката/.

Да пиеш или не? Това е днес въпросът.
Да се събуждаш сутрин здрав, щастлив и росен
или солена да лепне във устата
на спирта, пренощувал в дроба ти, следата.
Да се любуваш трезв по малко на живота
или пиан да вземеш наведнъж каквото
мечтал си да получиш в часове на самота -
мечти, задраскани от безпощадната ръка
на съдници, загрижени за твоята съдба.

Във дупката си тясна сврян пари да трупаш
или с приятелчета всичко да профукаш?
Не! Трезвен тази гледка аз не мога да понасям
мечтите ми реката на живота как отнася.
Остана ли за час поне без пиво,
за мене винаги е всичко сиво,
на гроб бездънен ми прилича всеки ден,
във който аз трупът съм изстуден.
Не мога трезвен на живота коридора тесен
да извървявам, свиркайки си веселяшка песен,
да гледам как пари и власт отнеха
стремленията висши на човека.
Така че няма как, уви, без много бира
да залича това, което ме нервира.
Но затова пък Господ ме наказва
да спя със грозотии като тази.

/Поглежда към спящата жена. След това премества
погледа си върху стола, на който са разхвърляни
дрехите ѝ/.

Ах, Господи, но в моето легло май спинка знатна
дама!
Такива стилни дрехи аз съм виждал само на
реклама.

/Пристъпва към стола и опипва тоалетите/.

Какво бельо изящно и какви дантели!
Не ми се вярва, че пред мене ги е снела.
Но я да проверя наистина ли е красива
или със дрешки скъпи само се прикрива.

/Пристъпва към леглото, повдига завивката и
застива вцепенен/.

О, Боже, май съм откачил -
на никой алкохолът и до днес не е простил.
Да вярвам на очите си не смея -
не дама е това, а дивна фея.
Какви коси ефирно леки!
Какви черти изящни!
А тялото ѝ - като на газела!
От хубостта ѝ чак ми става страшно.
И как си спи като дете невинно
и със какъв изтънчен аромат ухае!
А аз говедото смърдя на бира,
събуди ли се, миг дори не ще ме трае.

/Жената се надига, като грациозно се протяга и
усмихва. Оказва се, че това е принцесата/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Но аз съм будна вече о, мой скъпи Дудий,
ти с монолога си тревожен ме събуди.
Разбрах, че от гуляя вчерашен не помниш нищо.

Д У Д И Й

Не помня.

/на себе си/

Скъпи ме нарича! Ах колко съм изприщен!

/към принцесата/

Коя си ти?

Не мога да се сетя.

/пак на себе си/

Такава дама,
а не е превзета!

П Р И Н Ц Е С А Т А

Не помниш ли как вчера в кръчмата ви влязох?!
Тогава ти говореше нормално и приличаше на
трезвен.

Д У Д И Й

Аз колкото съм по-пиян, по-хубаво приказвам -
духът, подхранен с алкохол, не знай прегради.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Та значи пак ще трябва аз да ти разказвам
коя съм и защо при теб дошла съм.

Д У Д И Й

При мене лично си дошла?!
Но ти приличаш ми на знатна дама.
За авантюри, мислех, жадна твоята душа
те е подтикнала да пренощуваш с мен.
И бирата, която може би си пила,
главицата ти хубава е замъглила
и нежна станала си ти
към мойта смахната особа.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Не, нищо не съм пила.

ДУДИЙ

Е как си легнала тогава със влечуго като мен?!
Та аз не съм ти тука някой супермен,
физически, психически, пък и финансово съм
много зле,
виж, притежавам ум в излишество, но туй не е
добре.
Кой днеска тачи умния човек,
и то бедняк, какъвто аз съм, със характер мек?

ПРИНЦЕСАТА

Аз, аз те тача о, любими мой,
в теб лудо влюбена съм и не знам покой!

/Принцесата става от леглото и се изправя пред
Дудий. Тя е по бельо, а отзад на гащичките ѝ е
избродирано прободено от стрела сърце/.

ДУДИЙ

В любовни чувства клели са ми се и други,
но после са ме пращали тревица да паса.

ПРИНЦЕСАТА

Не, не, любими. Аз по теб съм луда!

ДУДИЙ

Тъй винаги говори младостта.
Но стига си ме мъчила, кажи коя си,
смъкни най-сетне тайнственото расо!

За първи път, да ти призная, ми се случва
красива дама като тебе да налучкам.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Принцесата съм аз на нашто царство.

Д У Д И Й

О, майчице!

/Започва като луд да рови из джобовете на
разхвърляните си по сцената дрехи/.

За нервите ми где е туй лекарство?!

/Най-последно изважда някаква опаковка и трескаво
поглъща една таблетка/.

Та Вий твърдите, че сте нашата принцеса,
единствена наследница на оня кръвопиец!
Ох, Боже, извинете! Да кажа исках винопиец,
наследник горд на Бакхус и Рамзеса!
На Негово величество сте щерка значи,
на царя ни, прославил с подвизи рода си?!
Та значи Вие сте момичето любимо
на нашия закрилник властелина,
на стар и благороден род потомък знатен...

П Р И Н Ц Е С А Т А

Но стига, Дудий! На село е отрасъл тате.
Туй всеки верноподаник го знае,
но куче смее ли по господаря си да лае.

Ти вчера също тъй се чуди,
когато казах ти коя съм.

ДУДИЙ

Но моля Ви, разкрийте Вашите подбуди!
С какво спечелих толкоз любовта Ви?

ПРИНЦЕСАТА

Спечели я с това, че да печелиш нямаш дарба,
че си естествен, духовит и остроумен.
Спечели я и затова, че във живота сив
младеж се среща рядко като теб красив.

ДУДИЙ

Благодаря Ви, Ваша светлост, за добрите думи!

ПРИНЦЕСАТА

Не се превземай толкоз, скъпи Дудий,
и говори ми, моля те, на ТИ.

ДУДИЙ

Добре. Тогава я кажи ми ти
сред твоите придворни
младежи нямаше ли по-добри?

ПРИНЦЕСАТА

Не, всички са притворни,
болярски някакви зализани синчета,

играх си с тях като със опитни свинчета.
Все служба и пари са им в устата,
манталитетът им направо е селяшки,
с обноски тъпи си прикриват празнотата.

ДУДИЙ

Да, аз общувал съм със някои от тях -
главите им са празни като спукан мях.
В стремежа си да спазват неотклонно етикета
приличат си като обучени ловджийски псета.

ПРИНЦЕСАТА

А ти, макар без титла, толкова си благороден
и сладичък такъв си ми един!

ДУДИЙ

Ами кога успя, кристалче самородно,
във мене да се влюбиш ти?
Не съм те виждал в нашта долна кръчма,
пък и принцеса там да ходи не върви.

ПРИНЦЕСАТА

Оттам инкогнито минавала съм, скъпи,
привлечена от веселяшката ви банда.

ДУДИЙ

Не съм те виждал, жалко. Бил съм все пиян.

ПРИНЦЕСАТА

Харесвахте ми, че сте празноглавци луди,
контраст скандален на порядките във двора.
И тебе там за първи път видях -
изтънчен, блед, във спор разпален...

ДУДИЙ

А под кръчмарския тезгях
пиян как често се въргалям -
това не го ли ти видях?

ПРИНЦЕСАТА

Не, но и да бях видяла,
пак с тебе снощи бих преспала.

ДУДИЙ

Да ме простиш, прескъпа ти принцесо моя,
но аз и името ти май не знам.

ПРИНЦЕСАТА

Емилия се казвам и съм твоя.

ДУДИЙ

Нима за царски зет съм аз избран?

ПРИНЦЕСАТА

Да, Дудий, с теб да се венчая искам.

ДУДИЙ

Защо ме караш, скъпа, да се кискам.
Та как бедняк нещастен като мене
принцеса може за жена да вземе?!
Поне да имах благородна титла,
а син съм аз на прост бакалин.
Научи ли баща ти, мойта тиква
да хвъркне в миг ще заповяда.

ПРИНЦЕСАТА

На дъщеря си волята баща ми знае да зачита.

ДУДИЙ

А майка си съгласна ли е, няма ли да питаш?

ПРИНЦЕСАТА

О, Дудий, ама аз съм вече пълнолетна
и притежавам право на свободен избор.

ДУДИЙ

Отдавна аз надхвърлих одемнайсет лета,
но млад избрах да пия във прохладни изби.

ПРИНЦЕСАТА

Избий си от главата тези мисли,
изпитото във миналото остави.
За сватба царска пригответи се.

ДУДИЙ

А отгде пари?

ПРИНЦЕСАТА

На небосвода всичките звезди
по-малко са от царското богатство -
баща ми своите поданици здраво е изстискал.

ДУДИЙ

Жълтици сигурно, по нужда щом е, вече дриска.
Но за безбройните злини
Бог скоро ще го възмезди.
Гневът на поданиците стремително назрява
и вече бик народът е, а не покорна крава.
А ти желаеш във това размирно време
короната от него да приема,
да се опълча срещу моите другари,
подкрепяйки режима сух на царя.

ПРИНЦЕСАТА

Но татко отмени режима сух.

ДУДИЙ

Май тази вест добра аз вчера чух.
И как реши се той на таз постъпка дръзка?

ПРИНЦЕСАТА

Общественото мнение извади връзки.

ДУДИЙ

Това е всъщност без значение за мен -
аз тъй и тъй пиян съм всеки ден.

ПРИНЦЕСАТА

Но, Дудий, моля те, поискай ми ръката!
Не виждаш ли, че луда съм по теб, глупако?

ДУДИЙ

Добре, тогава мога с теб да се венчая,
но да ти кажа честно май ми идва краят.
Злочестото ми и нещастно тяло
на много болести приют е дало,
а мрачен е и непокорен моят дух -
за дребната еснафска суета съм глух,
с неверие изпълнена е моята душа,
зад всяко дело на човека виждам все лъжа.
Такъв съм, скъпа моя, и такъв ме приеми,
не ща да съм зализан принц от царските среди.

ПРИНЦЕСАТА

/сочи публиката/

С риск да ме сметнат всички тук за луда
такъв обичам те о, мили Дудий!

ДУДИЙ

И аз такава, скъпа, те обичам!

/Прегръща принцесата и я целува, опитвайки се да я разсъблече/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Ти се опитваш да ме разсъбличаш!?

Д У Д И Й

Естествено. Нали си моя вече.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Но тук е пълно с хора, луд човече!
/сочи публиката/

Д У Д И Й

Какво пък толкова.
Не са ли виждали момиче голо?

П Р И Н Ц Е С А Т А

Момиче може би са виждали, но не принцеса.

Д У Д И Й

Сега ще видят и, повярвай ми, ще им хареса.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Но, Дудий, срам ме е. Не е ли по-добре в леглото, укрита под завивките, да си свалим бельото?

ДУДИЙ

Добре, да лягаме тогава,
че чувствам вече как ми става.
А за венчавката ще мислим след това,
сега ще трябва да почака малко тя.

/Лягат в леглото, откъдето се разнасят
сладострастните им стенания. Осветлението
загасва/.

ТРЕТА СЦЕНА

/Кръчмата. Славий и Плавий седят зад отрупана с
халби маса и пият бира. Пърцуций се върти около
тях, обслужвайки ги/.

ПЛАВИЙ

Разбра ли, Славий, че е отменен
от нашия деспот-кретен
режимът сух?

СЛАВИЙ

И то преди да ни засегне, ала чух.
Ще трябва пак аз всеки ден
да пълня с бира тоз гърбух.
/потупва се по корема/

ПЛАВИЙ

А Дудий още никакъв го няма,

май снощи си замина той със дама.
Аз впрочем здравата се бях отцепил
и доста смътни са ми спомените днес.

С Л А В И Й

Не помниш значи, че една принцеса
завлече в дупката си тоз коцкар?!

П Л А В И Й

Тази вест
за първи път сега я чувам!
Ами коя е, Славий, тази дама,
която с теб сме изтървали двама?

С Л А В И Й

Нали ти казах, че като принцеса
представяше се вчера тя.
Не съм наясно с титлите в двореца,
но казвам ти - бе шик жена.
А после също като тебе се накърках
и помня само как под фустите й Дудий взе да
бърка,
а за женитба май че тя му заговори,
но той опита се под масата да я събори,
където явно да я обладае
решило бе пияното магаре.
Накрая, както често с мене става,
мъгла нахлу в главата ми корава.
Това си спомням, Плавий, аз от вчера.

П Л А В И Й

Е, явно нашият плейбой в тефтера
е вписал нова бройка.

С Л А В И Й

А после пак ще се оплаква,
че с дамите не му върви,
по хубавите бързо лапва,
но само месец ги търпи.

П Л А В И Й

Май алкохола Дудий по-обича
от някое си там момиче.

/към Пърцуций/

Пърцуций, дай ни още пет-шест бири!

П Ъ Р Ц У Ц И Й

Но стига бре, момчета, вий сте пили!

С Л А В И Й

Ами кажи ни друго що да правим,
че този сив живот да го забравим?

П Ъ Р Ц У Ц И Й

Ами вървете да четете.

П Л А В И Й

На учените трудовете?

Отдавна проумяхме ний, че тези шарлатани
в главите ни изхвърлят с изрази подбрани
на глупостта сметта.

/Пърцуций носи бирите/.

С Л А В И Й

Но я кажи ни ти, Пърцуций,
коя бе вчерашната дама?

П Ъ Р Ц У Ц И Й

Не знам, момчета, и не ме интересува,
аз търговийката си гледам.

П Л А В И Й /към Славий/

Пак пасува.
А всичко знае тоз хитрец и бюргер обигран,
но от сплетни се пази като дявол от тамян.

/Влизат Дудий и принцесата/.

Д У Д И Й

Здравейте, братя! Моята любима
да ви представя първо аз.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Емилия - на царя дъщерята,
приятно ми е да съм с вас.

И вие ли не помните от вчера нищо?
Уж запознанството ни беше на равнище.

С Л А В И Й и П Л А В И Й
/в хор/

Но как така на царя дъщеря?
Не си правете, молим Ви, шега!

С Л А В И Й

А пък каква красавица сте само!
Да имах дама като Вас до мойто рамо,
във строфи стройни щях да я възпявам,
наместо с тази бира да се замъглявам.

П Р И Н Ц Е С А Т А

О, Славий, колко си ми мил!
А снощи тъй се бе напил.
Наистина съм вашата принцеса.

Д У Д И Й

Ще трябва май и аз да се намеся.
Това е, братя, щерката на царя,
а мен за свой съпруг ме е избрала.

/Славий и Плавий застиват опулени/.

Седни до моите приятели по халба, мила.
Пърцуций, давай още бири!

/Принцесата сяда до Славий, който притеснено се вкопчва в халбата си. Дудий сяда от другата ѝ страна/.

Аз обявявам днес годежа
между принцесата и мен!

/Пърцуций носи бирите/.

П Ъ Р Ц У Ц И Й

А кой ще плаща?

Д У Д И Й

О, невежа!
Не виждаш ли?
Пред тебе царска дъщеря седи.

/Принцесата изважда кожена кесия с пари и подава златна монета на Пърцуций/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Вземи, кръчмарю. Пълна съм с пари.

/С раболепни поклони Пърцуций взема монетата и се отдръпва встрани/.

С Л А В И Й

Ама наистина сте щерката на царя Вие!
/към Дудий/
Блазе ти, Дудий, как се подреди!

С такава прелестна и знатна дама
очаква те съдба велика,
а ние с Плавий тук ще гнием двама.

ДУДИЙ

О, Славий, ти познаваш ме добре
и знаеш, че за злато не ламтя.
С Емилия аз осмелих се да съм откровен
и тя така се съгласи да заживее с мен.

СЛАВИЙ

Аз знам, че откровен си ти до болка.
/към принцесата/

А Вий навярно имате двуколка
със впряг от силни дорести коне
и кочияш с ливрея от ламе?
Представям си какво изпитвате,
когато в шеметен галоп
препусне екипажът Ви...

ДУДИЙ

И през градина с боб
за по-напряко прелети,
прегазвайки реколтата
на някой свит селяк.

/Принцесата, която прехласната слуша Славий,
загърбила през това време Дудий, се обръща
отново към него/.

ПРИНЦЕСАТА

Шегата ти е, Дудий, неуместна,
та Славий тъкмо бе се вдъхновил.

/към Славий/

Откривам, Славий, в теб душа небесна.
Каж ми, ти поет не си ли бил?

С Л А В И Й

Поети сме и тримата, но непризнати,
а Плавий най-велик е между нас.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Аз искам твоите куплети
да чуя, Славий, в този час!

С Л А В И Й

Не, не желая моите строфи
да дразнят дама като Вас.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Но, Славий, моля те, не се свени!

С Л А В И Й

Тогава чуйте туй,
което Славий ще Ви посвети:

/рецитира/

От Вашта прелест аз съм притеснен,
Вий като слънчев лъч нахлухте в мен
и осветихте ярко моята душа,

която задушена бе от тъмнина.

/През това време загърбеният от принцесата Дудий често отпива от бирата си и се опитва да прегърне своята любима. Прехласната от стиховете на Славий, тя обаче рязко му отблъсква ръката/.

С Л А В И Й

/продължава да рецитира/

Огрян от Вашите лъчи о, слънце,
и аз започвам да излъчвам топлина,
като възкръсващо след зима зрънце
покълвам свеж над цялата земя.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Но ти си гений, мили Славий,
как само ме прослави
със тез слова прекрасни!
А Дудий още нищичко не ми е посветил.
И винаги ли той такъв е мрачен?

/Обръща се към намръщения Дудий/.

Д У Д И Й

За разлика от неговия, моят стил
ще ти се стори, скъпа, по-невзрачен.

/Сякаш без изобщо да го е чула, принцесата отново се обръща към Славий/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Изрецитирай, Славий, още нещо,
та ти си бил голям сладур.
Страхувам се, че в теб горещо
взех да се влюбвам, мон амур!

С Л А В И Й

За мен това е чест голяма -
да ме обича знатна дама!

/Покъртен от тези думи, Дудий става от масата с халба в ръка, приближава се до авансцената и започва монолога си. През това време Славий и принцесата си шушукат интимно с приведени един към друг глави. Славий жестикулира оживено, а принцесата звънко и закачливо се смее. Плавий навира любопитно глава между двамата и от време на време гръмко и многозначително се кикоти/.

Д У Д И Й

Каж ми, Боже, докога
ще съм свидетел аз на сцени като тази?
/сочи флиртуващите/
Нима до края на живота ми така
тез, по които хлътвам, чувствата ми ще погазват?
Подобен флирт пред мен за кой ли път се
разиграва -
по моите приятели любимите ми все си падат.
А Славий неведнъж е съумявал да отнеме
момичета, които са били със мене.
Ох, Боже, тежка орисия!
Що аз сега да правя с тия?

/отново сочи флиртуващите/
Да призова приятеля си на дуел е смешно -
честолюбивите глупаци само влизат в бой.
Макар принцеса и Емилия излезе лесна -
да ѝ го кажа аз не смея, пък и кой
би осмелил се днес така да мисли,
та тя принцеса е,
а не там някаква си дрисла.
А страшно хлътнал съм по нея.
Как да опазя тази фея?
За да я изтръгна аз от лапите на Славий,
ще трябва някой шантав номер да направя.
/към тримата/
Хей, аз отивам да пикая.

/Захвърля халбата и пристъпва напред към
зрителите, разкопчавайки панталона си/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Но той се е напил, на място публично ще си го
вади!

/към Славий и Плавий/
Аз моля да осуетите тази клоунада!

/Славий и Плавий изтичват и улавят Дудий, за да
го възпрат/.

С Л А В И Й

Объркал си, приятелю, клозета.

/към Плавий/
Май доста си е пийнал пияндето.

ДУДИЙ

Не съм объркал нищо, братя.

/започва да души/

Доказва го и миризмата.

/сочи около себе си/

В такъв упадъчен кенеф
аз бих изходил се със кеф.

ПРИНЦЕСАТА

Но, Дудий, как не те е срам
с подобни глупости да си мърсиш устата?!

ДУДИЙ

Така постъпвам аз, мадам,
когато видя, че загубил съм играта.

/Славий и Плавий отвеждат Дудий до един
предварително поставен на авансцената параван,
на който е изписано "00"/.

ПЛАВИЙ

Но хайде, Дудий, влизай тука!
Разбрахме, че от нищо не ти пука.

/Натикват го зад паравана. Оттам се чува шуртене,
а отдолу потича струйка. След миг Дудий внезапно
катурва паравана на пода и започва да скача отгоре
му. Зад съборения параван се вижда бутилка с
вода, наполовина изпразнена/.

ДУДИЙ

Ще срутя всичките прегради,
извечен символ на човешкото притворство!

/Славий и Плавий отново се спускат да го
усмирят/.

СЛАВИЙ

/сочи паравана/

Но, Дудий, виж какво направи!
И то направо пред очите хорски.

/Задърпват Дудий към масата/.

СЛАВИЙ

Върви, седни до своята любима.

ДУДИЙ

Но искам първо да представя нещо в рима.

ПРИНЦЕСАТА

/пренебрежително/

Добре, изречитирай нещо там,
дано поне в това не си профан.

/Дудий взема от масата поредната халба, връща се
на авансцената и започва да речитира.

Междувременно Славий и Плавий изправят
паравана и си сядат по местата/.

ДУДИЙ

В запенената халба с бира
аз намирам
вкуса на сладката отрова,
с която в блатото затъвам.
Току измъкнал се от рова,
от друг безпомощен погълнат
крещя от болка и от злоба
до възбога
срещу богатите, богатите и тате
и срещу скапаната му заплата,
с която съм обвързан.
Като затворник от зандан
аз чакам своя дан -
дано по-скоро да опъна петалата.
Прихванал с трескави ръце пилата,
прерязвам дръжката на бирената халба
и чувам крясъците на тълпата:
"Така ли ще спасиш душата си, Пилате?".
Душа душата си със душ студен,
студентите със злоба ме одумват,
а пък напук и всеки ден
с патлака си словесен аз ги думвам:
"Дум вам, дум вам! Ум не ще ви дам.
От вас, дамгосани с еднаквост крави,
аз съм неразбран".
"Нерез разярен" - би казал Славий.
Ала макар превърнат във кретен,
аз правдата бракувана ще браня,
докато длани скръстя някой ден
на отънял от пиене и глад корем.

/Дудий спира да рецитира, отива при принцесата и
й се покланя/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Аз твойта философия разбрах -
обрекъл си се на тотален крах,
ти не умееш да се радваш на живота
и затова все търсиш своята Голгота.
А стиховете ти са впрочем доста слаби.
Да чуя искам мнението и на Плавий -
нали одева той ми бе представен
за най-добър поет измежду вас.

/Плавий скача самонадеяно от стола си и застава
пред принцесата/.

П Л А В И Й

Да, Вие права сте, мадам,
при Дудий има тъй голям
култ към оная със косата.
И има също ритъм схванат
и образност ужасно слаба -
изобщо куцат му нещата.
А за поезията плодоносна тема е смъртта,
но предполага по-драстични саботажи на стила -
това го знаят и децата.
Но позволете ми, мадам, накрая
идеите си в стих да Ви представя,
защото по е шик така.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Ах рецитирай, мили Плавий,
от нетърпение изгарям
да чуя твоите неща.

ДУДИЙ

При тази конкуренция голяма
на мене друго май не ми остава,
освен да се напия.

/Сяда на стола си и започва да надига поредната
халба. Плавий пристъпва суетно към авансцената и
започва да рецитира/.

ПЛАВИЙ

Стомахът ми от томаховката на стара язва
пробит е и изгнива тялото ми във миазми.
Но няма на смъртта влечушно углавна да се предам,
защото лаком съм за алкохол и за разкош голям.
Студената ми кръв плътта ми суха смъртоносно
жили,
с тампони ушна кал затъкнати са ушните ми миди.
Но смръщената смърт не мога да понасям
и затова съм с нея във двубой опасен.
Ипритно-спиртни газове запушват моите черва
гастритни,
прегризана от пърхут лют окапва и косата ми
немига.
Но със смъртта прокрадваща се трябва да се боря,
защото диво искам да пиянствам аз на воля.
Разпадам се, разлагам се, изгнивам,
мухлясвам, плесенясвам и смърдя.
Ала не искам в гроба да отивам

и затова воювам със смъртта.

/Нахълтват царят и трима стражи. Плавий подплашен се оттегля към масата/.

Ц А Р Я Т

О, дръзки и безсрамни хулигани,
кой доблестта от вас
ще има в този час
със шпага срещу мене да застане?!
Защото скъпо оценил честта
на моята любима дъщеря,
аз не допускам гаври с нея.
И тъй, кой ще се бие с мене?

/Дудий скача от стола си и се изправя пред царя/.

Д У Д И Й

Със шпагата си аз ще Ви продупча
във тлъстия търбух, гранясал глупчо!

/Опитва се да измъкне шпагата си от ножницата,
но тя не излиза/.

Ала не мога да извадя своята рапира!

П Л А В И Й

Ти неведнъж пиан заливал си я с бира.

/Дудий все пак успява да измъкне шпагата си,
която е доста ръждясала/.

ДУДИЙ /към царя/

Е малко е ръждясала, но все пак става
да Ви откльцне някоя и друга става.
А не успея ли на дребно да Ви насека,
поне със някоя инфекцийка ще Ви даря.

/Заема агресивна поза, размахвайки пред царя
заплашително шпагата си/.

ПРИНЦЕСАТА

Не, Дудий, няма да ти позволя
да поругаваш тъй честта
на моя славен татко!

/към Славий и Плавий/

Възпрете тоз глупак самозабравен!
Нима се смята той на царя равен?
И при това скандално е пиян!

ЦАРЯТ

Възмездие сега ще му въздам.
Разкарайте се!

/Царят прави с ръка властен жест към спусналите
се да издърпат приятеля си Славий и Плавий,
приканвайки ги да се отдръпнат. После изважда
шпагата си и влиза в бой. Движенията му са
хладнокръвни и акуратни, докато пияният Дудий
постоянно залита, върти се като пумпал и размахва
шпагата си, както му падне. През това време

стражите стоят гордо възправени в единия край на сцената и с ръце върху неизвадените си шпаги наблюдават строго битката. Срещу тях Славий и Плавий се суетят около клекналата от бири маса, надигат халби и звучно сърбат от питието. Принцесата се е хванала за корема и с уплаха следи боя/.

Ц А Р Я Т

/дуелирайки се/

Учудваща е липсата ти на система!
Кой, некадърнико, ти е учителят по шпага?

Д У Д И Й

Аз цял живот живял съм безсистемно,
а даскалите не признавам.
Но туй не ще да ми попречи
да Ви продупча, тлъст човече.
Понеже ми дойде от Вас до гуша,
реших направо да Ви изтърбуша!

Ц А Р Я Т

Пропаднал негодяй, нима не виждаш,
че благодарение на мойта благосклонност още
дишаш?!

/Междувременно царят е изтласкал към масата
Дудий, който неочаквано ловко се провира под
нея. Щом се изправя от другата ѝ страна, той
грабва със свободната си ръка една халба, докато с

другата продължава да размахва шпагата срещу противника си/.

ДУДИЙ

Сега да видим колко сте умел,
нешастен цар, при туй дебел!

ЦАРЯТ

За тези непристойни думи
ще си платиш, момче, прескъпо!

/Царят се засилва за устремна атака направо през масата, но в същия миг мобилният телефон, окачен някъде на задника му, изведнъж иззвънява. Той го откача със свободната си ръка и понечва да влезе във връзка/.

ДУДИЙ

Аз само на кръчмаря плащам тлъсти суми,
а Вас със бира ще окъпя.

/Плисва бирата си върху лицето на царя. Той изпуска телефона и шпагата си, закрива с ръце очи, изохква и се пообръща. Дудий се покатерва пъргаво върху масата, събаряйки няколко халби, и нанася ритник в задните части на царя, който плъосва по корем на сцената. Дудий скача от масата и застава над него, готов да го прободее с шпагата си/.

ДУДИЙ

Да Ви накълцам ли като салам и тук да Ви изям
или за линч да Ви подхвърля на тълпата?

/сочи публиката/

П Р И Н Ц Е С А Т А

На помощ! Спрете този канибалстващ хулиган,
преди да е пробил отвор в плътта на тате!

П Ъ Р Ц У Ц И Й

/който досега е наблюдавал уплашено боя/

Какъв скандал!
Служителите на реда
отивам аз ди призова.

/Излиза. Дудий захвърля шпагата си и се насочва
към принцесата/.

Д У Д И Й

Но аз заради теб го сторих, мила,
нали ме призова баща ти на дуел.

/Стражите притичват и го улавят, откликвайки на
призива за помощ на принцесата/.

Че пообидих татко ти, прости ми,
но никога живота му не бих отнел.

/В същото време Славий и Плавий се спускат към
надигащия се цар и му помагат да се изправи. Те
изтупват прахта от дрехите му, най-вече от

коремната и гениталната област, проявявайки
умишлено усърдие. След това му подават шпагата
и телефона, който е престанал да звъни още при
падането си върху сцената, най-вероятно повреден
от удара/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

/към Дудий/

Да се погавриш ти така с баща ми!
Поне чест мислех аз, че притежаваш.

/Удря му плесница/.

А ти оказа се един циничен шут,
във гащи скъсани обут.

Разтрогвам между нас годежа!

/към стражите/

Пуснете тоз нещастник и невежа!

/Стражите освобождават Дудий. Той като в
несвяст се насочва към масата, сяда и започва
механично да надига поредната халба. Принцесата
отърчава при царя, прегръща го и го целува/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Нали не Ви е стоил нищо, татко мили?!

Ц А Р Я Т

Та той размахва шпагата си като вила!
На него всякакви умения му липсват
и ако не бе тъй подло с бирата ме плиснал,

при Хадес бих го пратил досега.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Да си вървим по-скоро, татко, у дома.

Ц А Р Я Т

/сочи Дудий/

А този, който опетнил ти е честта
и с мен така цинично се погаври,
така ли ненаказан ще остане?

П Р И Н Ц Е С А Т А

Но, татко, оставете го на мира -
той сам ще се удави с бира.

/Междувременно Плавий е седнал до Дудий и
двамата мълчаливо се наливат с бира. Славий все
още стърчи наред сцената. Принцесата пристъпва
към него/.

П Р И Н Ц Е С А Т А

Ти, Славий, се оказа джентълмен!
Желаеш ли пак да се срещнеш с мен?

С Л А В И Й

С голямо удоволствие, любима!

П Р И Н Ц Е С А Т А

Аз утре в кръчмата ви ще намина.
Оттук ще те измъкна, мили Славий,
от злата ти съдба ще те избавя,
ще ти разкрия прелестите на живота.
До утре, мой любими санкюлоте!

/Целува го и излиза с царя и стражите. Дудий става
от мястото си с халба в ръка и плахо пристъпва
след излезлите/.

ДУДИЙ

Отново сам, вдървен от болка,
за сбогом да ѝ махна нямам сили,
почувствал вече как Танатос
към оня свят отнася ме безсилен!

/Славий също взема една халба и застава до
Дудий/.

СЛАВИЙ

Дойде отново моят ред.
Тъй винаги със двама ни се случва -
/към Дудий/
с жените жънеш пръв успех,
а аз съм вторият при всеки случай.
Защото по съм скромен може би.

ДУДИЙ

С нахалство пак отне любимата ми ти!

СЛАВИЙ

Но стига, Дудий, не скърби!
И мен подобна участ ме грози -
бедняк ли си, жените бягат, разбери.

ДУДИЙ

Но докога ще тегне, Славий, докога
над нас такава зла съдба?

СЛАВИЙ

Съдбата тегне, щом я теглиш тежко,
но тя за мен е пъстра въртележка.
Какво за двама ни в живота по-прекрасно има
от туй да бъдем с някоя женичка лека трима?

/Звучно отпива от бирата си. От своя страна
Плавий, който до този момент е пил мълчаливо,
заспива, положил глава върху масата/.

СЛАВИЙ /към Дудий/

А твоето нещастие е породено от това,
че с по-свободни и разглезени жени
порядъчно да заживееш искаш ти.
При туй самият си безпътен -
бедняк без цел и с поглед мътен,
а гордостта ти извънредно е голяма
и бързо строг те прави към обичаната дама,
чиито дребни флиртове и грешки
ти съдиш, Дудий, много тежко.

ДУДИЙ

О, ти се правиш и на познавач
на психиката на човека,
а край любимите ми всеки час
увърташ се без срам, подлецо,
успявайки да се лансираш днес
дори пред моята принцеса.

СЛАВИЙ

Защо докато беше Нейна светлост тука,
това не ми го каза във очите, Дудий?
А правеше се, че от нищо не ти пука
и тъй на бъдната си булка флирта поощри.
Но стига сме дълбали. Ха наздраве!

/Вдига халбата си. Дудий също вдига своята.
Чукват се/.

ДУДИЙ

За любовта, измяната, упадъчните нрави
и за поредната жена, която ме остави!
Но чуй сонета, който съчиних току-що, Славий.

СЛАВИЙ

О писна ми от наште стихоплетства,
от бирата, която ме разяжда!
Но рецитирай, вдъхновен човече,
а аз ще си полегна, че напих се май.

/Ляга наред сцената, като с едната си ръка държи халбата, а с другата подpira главата си, съзерцавайки Дудий. Докато последният рецитира, главата на Славий започва да клюма и до края на сонета той заспива/.

Д У Д И Й
/рецитира/

Тя стъпваше изящна, грациозна
по меката, окъпана от дъжд трева,
а кожата ѝ, гладка и луксозна,
луминисцираше, ала без топлина.
Косата ѝ, дантела черна,
заливаше богинския ѝ лик.
Ще е ли на мъжа си вярна?
Въпрос, излишен в този миг.
Тя стъпваше далечна, недостъпна,
желана от безброй мъже.
Но чувствала ли бе любовна тръпка?
Навярно не -
игра за нея всичко бе.
Тогава как да изберем жената,
щом красотата е несъвместима със душата?!

/Оглежда спящите/.

И аз малко ще полегна,
че натежа главата ми от бира.

/Ляга на сцената и почти веднага заспива. В залата се чува само похъркването на тримата. След няколко минути влизат двама служители на реда, следвани от Пърцуций/.

ПЪРВИ СЛУЖИТЕЛ НА РЕДА

Не малко трупове и днес
по сцената отново се търкалят.

ВТОРИ СЛУЖИТЕЛ НА РЕДА /сочи Дудий/

А тоз прилича ми на пес
бездомен и от никой не погалван.

ПЪРВИ СЛУЖИТЕЛ НА РЕДА

Навън ще ги изхвърлим, вечерта е топла.

ВТОРИ СЛУЖИТЕЛ НА РЕДА

Пияния и в хладна нощ го пази Господ.

/Пренасят телата на тримата спящи и ги нареждат
едно до друго от едната страна на авансцената/.

ПЪРВИ СЛУЖИТЕЛ НА РЕДА

И този път ще пренощуват те на двора,
а утре пак с реки от бира ще се борят.

/Двамата служители на реда излизат. Пърцуций
застава пред спящите и ги прекръства/.

ПЪРЦУЦИЙ

Мир вам о, мъченици на духа и на душата -

за вас е явно пратен алкохолът на земята!

Завеса.

Е П И Л О Г

Ч Е Т Е Ц

След няколко години царят падна,
а Дудий някъде пропадна.
Принцесата със бащините си пари
започна бизнес и бутик откри.
А с другите герои що се случи,
туй никой никога не ще научи.
Защото тук завършва този фарс, уви,
тъй както авторът му повели.

КРАЙ